

Nyligen kunde man läsa att Vatikanen hade inrättat en tvättinrättning för de hemlösa i Rom. Det ligger helt i linje med påven Franciskus och hans vädjan till oss alla att visa barmhärtighet mot de behövande. Egentligen skulle man kunna säga att hela Kyrkan fungerar som en tvättinrättning, ja, som ett reningsverk, där vi alla renas från vår synd, själviskhet och allt som hindrar oss att gå i Jesu fotspår. I dagens liturgi står fottvagningen i centrum som en symbol för hela Jesu uppdrag och gärning. I all ödmjukhet har han, världens Herre och Konung, kommit till oss för att rena och tvätta, befria och hela oss, så att vi helt och fullt kan leva som bröder och systrar i den fulla kärleken. Denna renande, tvättande, helande aspekt av frälsningens mysterium är så typisk för hela Kyrkans liv. Därför är hon också som påven Franciskus brukar säga ett fältsjukhus, där vi får erfara Jesu helande, vilket yttre eller inre sår som vi än bär på. Som lemmar i Kristi mystiska kropp har vi alla vår uppgift att ta emot denna helande och renande nåd, men också att förmedla den till alla vi möter. ”Där barmhärtighet och kärlek finns, där är Gud”, sjunger vi därför i denna mässa.

”Om jag inte tvättar dig”, säger Jesus, ”har du ingen gemenskap med mig” (Joh 13:8). Mötet med Jesus innebär alltid att han vill tvätta och rena oss. Något i oss måste helas och förvandlas, innan vi kan ta emot honom i hela hans verklighet. Vi får se både på dopet och på bikten, försoningens sakrament, som privilegierade uttryck för detta renande och helande. När vi väl befriats från vår synd, kan vi ta emot Jesus på ett djupare plan och omvandlas till en allt djupare likhet med honom. Det blir sedan tydligt i eukaristins sakrament, där han ger sig till oss i hela sitt gudamänskliga mysterium. Denna skärtorsdagens liturgi ger oss en enastående möjlighet att leva oss in i sambandet mellan hur Gud renar och tvättar oss och sedan mättar vårt innersta med den föda som Jesu kropp och blod utgör.

I dagens kollektbön får vi en kort och koncis sammanfattning av vad eukaristin är: ”ett stort och underbart mysterium: det nya förbundets eviga offer, den måltid Kristus instiftade kvällen före sitt lidande, den gåva som förenar kyrkan i kärlekens gemenskap”. Allt i eukaristin talar om Faderns kärlek, som får honom att utge sin älskade Son som offer för världens räddning. I denna kärleksmåltid får vi sedan näras av Jesu kropp och blod, för att vi inifrån skall förvandlas och bli honom allt mer lika. Så infogas vi också i Kyrkans gemenskap av tro, hopp och kärlek och lär oss att leva i ständig gemenskap med Jesus Kristus.

”Helvetet är hatet, himmelen är kärleken, evigt skilda och oförenliga”, skriver en av mina företrädare, den apostoliske vikarien Jakob Lorenz Studach, i en fastepredikan. I eukaristin får vi redan en liten glimt och försmak av himmelen och den eviga kärlek som väntar oss. Villkoret för att nå fram till den eviga

bröllopsmåltiden i Guds eviga rike är att vi befrias mer och mer från hatets smitta. Tyvärr lever i en tid där hatet ibland tycks ha normaliserats. Vi lever i en tid av hatmail och näthat, ja, hatet tycks få fler och fler kanaler för att sprida sig som en pest. Också vi kristna riskerar att smittas av denna farsot. Det är då Jesu renande och helande kärlek behövs och Kyrkan får agera som tvättinrättning och fältsjukhus. Terrorattacken i Stockholm vittnar om ett urskillningslöst hat. Samtidigt såg vi att många anslöt sig till den kärleksmanifestation som följde på detta fruktansvärda. Kärlek kan fördriva hatet. ”Där barmhärtighet och kärlek finns, där är Gud”. Jesu offerdöd på korset, han som förlät sina bödlar, kan också idag, här och nu, fördriva hatet och hela sårade hjärtan som smittats av hatets smitta.

”Detta är min kropp som offras för er. Gör detta till minne av mig” (1 Kor 11:24). Varje gång vi deltar i mässan får vi del av detta kärlekens offer som gör att Jesu offerdöd på Golgata får sitt eko och sina följder inom oss. Vi får liv genom hans död. Vi får erfara hur djupt förenade vi är med honom, ja, att vi är otänkbara utan honom. Minnet av Jesu död är så starkt och levande att det präglar hela vårt liv som hans lärjungar. Vårt sätt att reagera är först och främst tacksamhet och tacksägelse för allt vad Jesus har gjort för oss. Eukaristi betyder just tacksägelse. Sorgen över Jesu smärtorika död på korset går över i oändlig tacksamhet för att han offrat sitt liv för vår skull. Det ger oss sedan kraft att ge oss själva till honom och ställa vårt liv till hans förfogande, så att hans kärleksmysterium kan få sitt eko och sin fulla genomslagskraft i vårt sätt att leva. Vi närms av Kristi kropp och blod för att kunna leva som han, tala som han, handla som han, tänka som han. Allt vill han dela med oss. Frågan är om vi också vill dela allt med honom?

När Jesus tvättar sina lärjungars fötter är det för att ge dem en förebild. ”Jag har gett er ett exempel, för att ni skall göra som jag har gjort med er” (Joh 13:15). Han vill visa hur de i sin tur skall tjäna människorna i ödmjuk kärlek. Det är denna ödmjuka tjänande kärlek som skall besjåla våra präster i deras viktiga uppgift. Liksom Kristus kom för att tjäna och inte för att bli tjänad, så får prästen utge sig själv för människors bästa. I Kristi person får han fira eukaristin för Guds folk och ge dem livets bröd. Genom sitt liv får han mer och mer försöka öppna sitt hjärta för Jesus och tas i anspråk av honom. Då kan han också vittna om Guds barmhärtighet och kärlek i vår av hat och likgiltighet sårade värld. Därför är det så viktigt att be för våra präster, så att de verkligen helt och fullt kan utge sig själva i ödmjukt tjänande av Herren och av sina bröder. ”Där barmhärtighet och kärlek finns, där är Gud”.